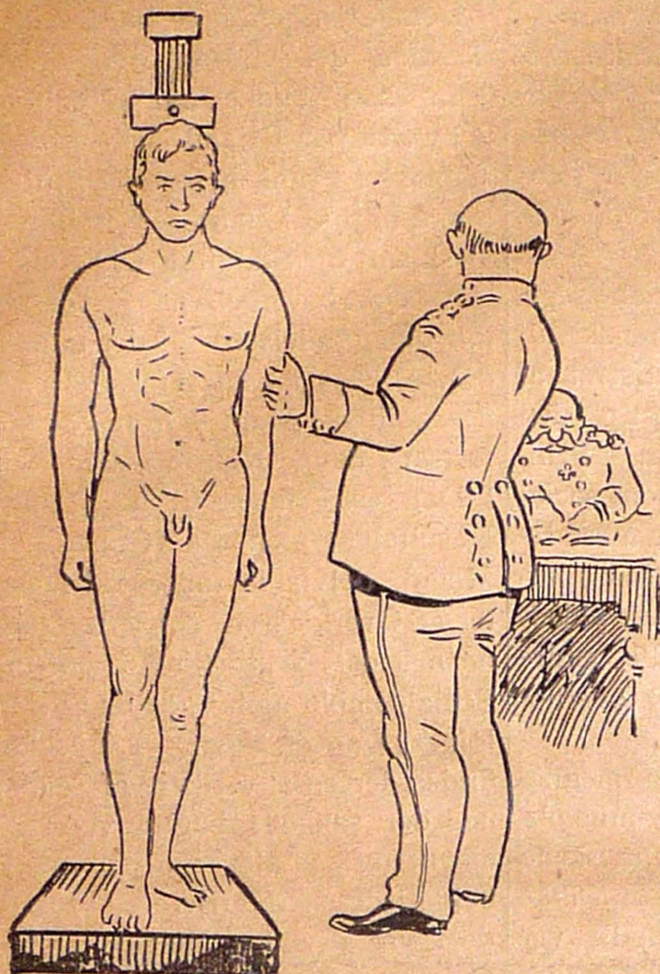
Den røde Krig.

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 4.	10 Øre pr. Nr.	September 1918.	1,25 Øre aarlig.	1. Aargang.

Militarismens Forbandelse.

Officereren: „Havde vi bare nok af den Slags Mandfolk, skulde vi snart vinde Krigen".

Officereren: „Satans ogsaa at saadanne Skrog ikke kan gaa hen og krepere. Naar Civilisterne ser dem bliver de Antimilitarister allesammen".

Forbedringshus.

Det blev altsaa Resultatet af Overvejelserne. I en Tid, hvor Arbejderklassen er ved at rejse sig gennem Afkastelse af sit aarhundredgamle Aag vover man at byde de Revolutionære en saadan Udfordring.

Vi husker alle saa godt hin mindeværdige Dag. Alle os, der var med den Dag, er jo indvendig glad over, at vi fik Lov til at være Vidne til en af de første revolutionære Rejsninger her i Landet. Hvor følte vi os ikke store og stærke hin Februardag paa Marchen gennem Byen. Hvor bankede ikke vore Hjerter, ikke af Frygt; men af Iver for at være med, for at vise Borgerskabet, at man kunde tirre Arbejderklassen *for* meget. I det Øjeblik kendtes kun en Følelse — Hadet.

Hadet til det Samfund, som havde bedraget os saa umaadelig, til de Politikere, hvis sledske Ord i nogen Tid havde holdt Bevægelsen nede, til den Overklasse, som til daglig haanlo af os og vore Krav; men den Dag var saa underlig tavse og forskræmte.

Det var den første Forløber af Revolutionen. Vi føler vel alle, at den snart bliver efterfulgt af flere.

Nu har de altsaa dømt vore Kammerater. Lige i Øjeblikket kan det se ud, som om *vi* har tabt Spillet, det er Reaktionen, der er ovenpaa.

Lad os se, hvad der er Aarsagen til den middelalderlige Dom.

Det er klart, at i en Sag som denne udmaales Straffen ikke alene efter juridiske Paragrafer. Ogsaa de politiske Forhold spiller en stor Rolle, ja maaske den største. Man retter sig i nogen Grad efter Stemningen ude i Landet, især blandt Arbejderbefolkningen.

Naar saa Regeringen ser, at det store mægtige Socialdemokrati, som endnu opretholder Fiktionen, at de er Arbejderklassens Repræsentant, hensynsløst svigter Frihedsidealet for at tækkes Borgerskabet saa maa man ikke forundres over, at Regeringen slaar haardt ned paa Syndikalisterne.

Men vi véd, at Regeringen regner fejl, naar de tror, at Syndikalismen ikke har mange Tilhængere ude omkring i Landet. Og lad os i den kommende Tid vise Regering og Borgerskab, at selv om de endnu har Magt til at spærre vore Kammerater inde, saa vil den Dag snart komme, hvor Syndikalismen og Ungsocialismen som en Stormflod bryder ind over Landet, og da vé dem, der søger at være Bolværk mod den frembrydende Strøm.

Vore Kammerater har de taget. Det er vor Pligt saa hurtigt som muligt at faa dem ud igen.

Man maa haabe, at den Vej, som de Arbejdsløses Organisation har slaaet ind paa, ved at samle saa mange Protestunderskrifter som muligt, er den bedste i Øjeblikket.

Forstaaelsen af Arbejderklassens enorme Magtmidler er endnu ikke gaaet op for Flertallet af vore Klassefæller; thi saa behøvede vi ikke at bede, saa *tvang* vi Regeringen til at udlevere vore Kammerater. Maa den Tid, da dette kan ske, ikke være saa langt borte. Disse barbariske Domme har ialtfald rykket Tidspunktet nærmere.

Andreas Fritzner.

———— :o: ————

Socialismen paa Fyrsternes Stole.

Den Tid, hvor Socialismen var de besiddende og herskende Klassers „enfant terrible", alle priviligerede, snyltende Eksistensers Smertensbarn, der var kaldet til at gøre en Ende paa hele Driverherligheden med den i Rigdom, Luksus og Overflod svælgende Tilværelse, vilde for længst være forbi, hvis Socialdemokratiet var Socialismens eneste Repræsentant.

Den egentlige Socialisme, som for Millioner af Proletarer betød Befrielse fra Lønslaveriet, altsaa bedre Ernæring, bedre Klæder, kortere Arbejdstid, større Udviklingsmuligheder for Aanden og den æstetiske Trang, Befrielse fra Militarismen og frem for alt fra det organiserede Massemord, fra Krigen, er af samvittighedsløse Politikere og beskidte Stræberkarakterer trukket ned i deres personlige Interessesfæres Tjeneste; og denne Socialisme er bleven brugt som Middel til at opnaa personlig Ære,

Rigdom og Magt. Det ved den store franske Revolution med Sansculotternes*) Blod døbte Barn, Socialismen, som for alle der hørte til fjerde Stand, for alle Proletarer har været den varmende Solstraale i Statens og Kapitalismens Trædemølle, er bleven et Stedbarn for Kapitalisterne, der paa skamløs Maade sjakrer med den, og dog udbeder sig dens Gunst. De socialdemokratiske Ledere, disse Arbejderklassens Repræsentanter, har solgt og forraadt Socialismen.

Fra Cylinderhatsocialisternes Side er Socialismen bleven behandlet aldeles ligesom den oprindelige Kristendom fra Præsteskabet og de romerske Kejseres (alias Konstantin) Side: begge blev korrumperede. Det antike Proletariats Urkristendom blev mellem Præsternes og Kejserens Hænder en reaktionær Magt og et Middel til Undertrykkelse, og ogsaa det moderne Proletariats Socialisme er i Hænderne paa professionelle Politikere, Magtstræbere og andre Demagoger, som Hovedeksemplet i Rusland viser, i Fare for at blive en reaktionær Magt og et Middel til Undertrykkelse.

Men Socialdemokraternes Socialisme er ogsaa vidt forskellig fra Ungsocialisternes og Anarkisternes Socialisme.

Ved den sidstnævnte betyder Socialismen Afskaffelse af Privat- og Statsejendom, altsaa Afskaffelse af Privat- og Statskapitalismen og det økonomiske Livs Nyregulering ved Overtagelsen af Produktionen og Forbruget (Fordelingen) gennem Fagforeninger og Kooperationer. Det var den frie Socialismes Grundelement ved dens Opstaaen, og det samme er endnu i Dag dens A—B—C.

Anderledes med Socialdemokraterne. Endskønt de ogsaa oprindeligt tilstræbte Privatejendommens og Kapitalismens Afskaffelse, saa har dog idag den største Del af de socialdemokratisk Teoretikere sagt Farvel til den sande Socialisme, fornægtet de sande, befriende Grundsætninger og styret sin Vej ind i det borgerlige Farvand. Socialdemokratiet er sunket ned til at blive et Oppositionsparti indenfor det borgerlige Samfund. Partiet gik over fra Socialisme til Revisionisme (for at bruge det Bernstein'ske Ord), idet det mere og mere opgav sine socialistiske Idéer.

Udviklingen mod denne Socialismens Afvej var lige til: Da man en Gang havde begivet sig ud i Politikens Strøm, grebes man fuldstændig af denne Flod, da gaves der intet Holdt og ingen Stilstand, til man sluttelig landede paa den nuværende Sandbanke: Socialismens Forsoning med det monarkiske Statsprincip. Dette klinger ganske vist paradoksalt, men er ikke desmindre en sørgelig Sandhed. I England, Frankrig, Danmark, Sverige og endda i Tyskland har vi Ministersocialisme.

Gennem Teknikens Opblomstring og den dermed sammenhængende Finanspolitik blev Arbejderne gjort til en død Masse for Kapitalisterne. Udbytterne regnede ikke Arbejderne som Mennesker, men kun som Arbejdskraft. Arbejdslønnen var for Arbejdskøberne kun en Regnepost, som man naturligvis maatte sætte saa lav som muligt. Arbejderne blev derfor udbyttet paa det skammeligste og fik i Reglen næppe saa meget Løn, at de kunde spise sig ordentlig mæt. Koner og Børn blev tvungen til at arbejde for Kapitalisterne og ved Statens Lovgivning blev der gjort alt muligt for at sikre Udbytningen og for at slaa Arbejdernes Rejsning mod disse Tilstande ned.

Men Proletariatet rejste sig paa Trods af alt dette. Arbejderne begyndte at organisere sig. Der fremstod Mænd, der bragte Arbejderne til Bevidsthed om deres Magt, deres Ret og deres Menneskeværd. Saadan opstod den socialistiske Arbejderbevægelse. Denne Bevægelse forkyndte denne Løsning: Ekspropriatørernes Ekspropriation. Den blev stærkere og stærkere. Men saa fremstod ogsaa Mænd, dels af Overklassen, dels af Underklassen, fra Arbejderklassen selv, og disse bragte Arbejderklassen paa Afveje. Disse Mænd var dels bevidste, dels ubevidste Demagoger og Bedragere.

Og det Punkt, hvor det demagogiske gjorde sig gældende, var *Politiken*. Man ræsonnerede som saa: Da den herskende Klasse ved Hjælp af Lovgivningen, som den har i sin Haand, fremskaffer saadanne Love, der ikke alene tillader men ogsaa udtrykkelig lovlig fastsætter Udbytningen af den undertrykte Arbejderklasse, saa maa Arbejderklassen som saadan forsøge at deltage i Lovgivningen for at fremskaffe gunstige Love for Arbejderklassen.

Saaledes opstod den saakaldte „sociale Lovgivning". Imidlertid er den sociale Lovgivning ingenlunde alene et Værk af det politiske Socialdemokrati — tværtimod — netop den „guddommelige Ordnings" Forsvarere, de klogere Politikere, talte for den sociale Lovgivning for at stille Arbejderne tilfreds og for at forebygge en Rejsning, som havde den virkelige Befrielse til Maal. Man erindre sig kun, at i Tyskland hører Bismarck til Hovedmændene for den sociale Lovgivning. Men paa den anden Side var Socialdemokratiets Indtræden i de lovgivende Institutioner Hovedaarsagen til dets egen Korruption, hvormed dog ikke skal være sagt, at ikke ogsaa andre Aarsager har været medvirkende. Men altsaa er Socialdemokratiet gennem sin Deltagelse i Undertrykkerstaten *selv* sunket ned til at blive et *Undertrykkelsesparti*.

Saaledes er der af Socialdemokratiet i Stedet for et *frihedselskende* bleven et *Undertrykkelsesparti*.

Dette bliver klarest belyst gennem Bolschevikernes Herredømme i Rusland.

Det gamle czaristiske Sabelregimente, hvis Arv først Kerenski tiltraadte, bliver nu praktiseret af Bolschevikerne paa nøjagtig den samme Maade. Naar man i Princippet akcepterer Magten som social Organisation, vil selv det mest revolutionære Parti ikke kunne undgaa at gælde for en Undertrykkelsesinstitution overfor alle andre Partier og overfor Folket overhovedet.

Naar man studerer den menneskelige Historie, vil man kunne observere, at den Kamp, Menneskene førte, og som til i Dag endnu ikke har bragt os Friheden, stadig var en Kamp om Magten. Og Grunden til, at Menneskene ikke er gaaet ud som fri af denne uophørlige Kamp, ligger just deri, at man stadig søgte at *erobre* Magten i Stedet for at *afskaffe* den.

Den historiske Kamp var ikke en Kamp for alles Frihed, men om et Parti eller en Gruppes Magt over alle andre. Saaledes er ogsaa den historisk opstaaede Stat intet andet end en Gruppe, der i denne Kamp er naaet til Herredømme og Magt. Til at begynde med var denne Gruppe lille, ja ofte var den endda forbleven indskrænket til Kongen og hans Lejesvende. Men snart blev disse Magtgrupper, for at kunne opretholde deres Herredømme, tvungne til at lade de mægtigste af deres Modstandere faa Del i deres Magt, for at stille disse tilfreds og sikre sig selv det mindste Hovedparten af Herredømmet. Saaledes drog de kongelige Lakajers kloge Statskunst først den mægtige Adel og det mægtige Kleresi til Deltagelse i Magten. Da saa Bourgeosiet efter den store franske Revolution fik Statsroret i sine Hænder forbandt det sig til at begynde med med den tidligere Adel og alle andre Elementer fra Feudalismens og det absolutte Monarkis Tid, for bedre at kunne beskytte sig mod det ved Kapitalismens Æra opstaaede Proletariat, men netop da dette Proletariat begyndte at blive stærkere og en truende Fare, lod man ogsaa *Proletariatets Repræsentanter* deltage i Regeringen over det udbyttede Folk, for at bevare sin egen Magt. Man delte Rovet, som man ved Udbytning havde presset ud af Folket, med Proletariatets Repræsentanter, hvorved man stoppede Munden paa disse Korruptionselementer og dog sikrede sig selv Løvens Part af Byttet.

Dette er ingenlunde blot en Teori, men det virkelig foregaaede. Man kan tænke paa Grenlich i Schweitz, paa Briand, Millerand og Thomas i Frankrig og paa den tidligere fattige Haandværker Bebel i Tyskland og Stauning i Danmark.

Arbejderbevægelsens Tendens gik i Begyndelsen — i det mindste delvis — ud paa Afskaffelsen af den politiske Magt. Og havde man fortsat i denne Retning, vilde man i Dag være naaet til langt større Resultater; men saa fremstod der Mænd, delvis forfuskede Elementer af Overklassen, der lettere kunne naa det, de tilstræbte, *indenfor* Socialdemokratiet, nemlig: Ære, Rigdom og et Navn. I Tyskland findes der en stor Skare af saadanne, der sakkede bagud ved Eksamen, og saa slog ind paa en Arbejderleders Karriere. Foruden dem var der den allerede nævnte Gruppe ud af Arbejderklassen selv, der vilde stige op ad den sociale Rangstige paa deres Klassebrødres Ryg.

Disse Mænd, som var dreven af *Hensigten*, men ikke af *Indsigten*, ønskede selv at komme til Magten, selv at være Herrer, og dem var det, den herskende Klike var tvungen til at dele lidt af sin Magt med. Med Glæde modtog de Tilbudet og bragte paa den Maade Tanken om den politiske Magts Erobring ind i Arbejderbevægelsen.

Her har vi i grove Omrids tegnet den psykologiske Baggrund for den socialdemokratiske Partipolitiks Historie.

Dette Bedrag, gaaende ud paa Nødvendigheden af Arbejderklassens Erobring af den politiske Magt, skete ikke pludselig, men kom langsomt, saa at Arbejderne ikke straks bemærkede det, men først efter længere Tids Elendighed kom under Vejr med, at de blev bedragne, og at deres Tillid paa en skændig Maade blev misbrugt. Og selv i Dag findes der endnu Tusinder og Hundredtusinder af Arbejdere, der tror paa den politiske Svindel.

Men foruden det kom endnu en vigtig Omstændighed Demagogiet

*) **Sansculotter = Bukseløse kaldtes paa den franske Revolutions Tid de fattigste af de fattige.**

til Hjælp. For det i Aartusinder under de forskelligste Former af Slaveri levende Folk var det overordentlig vanskeligt, ja næsten umuligt at forestille sig en fuldstændig Frihed uden Herre og Herredømme. „Der maa da være nogen, der hersker og regerer", plejer den sædvanlige Tale at lyde. Lad os altsaa faa en saadan Regeringsform, hvor Arbejderne selv vælger deres Herrer, og dette er *Demokratiet*. Demokratiet fik altsaa Skin af at være en fri og ideal Tilstand.

Demokrati er sammensat af Ordene Demos (Folk) og Kratie (Herredømme). Det betyder altsaa, at Folket hersker og ikke enkelte Personer. Ganske vist er Begrebet selv en Fiktion, thi som Erfaringen viser, hersker Folket aldrig selv, men kun „de valgte" af Folket. Hvis det var sandt, at Folket selv herskede, saa maatte jeg, du, kort sagt enhver enkelt herske over mig, dig altsaa over sig selv, men et Herredømme over sig selv, er og kan kun være et Herredømme over sine egne Drifter, Lidenskaber og Følelser, men aldrig en politisk Regeringsform. Endvidere. Naar hele Folket, altsaa *alle* hersker, da gad jeg dog nok engang spørge, *hvem* der skulde være at herske over, thi naar Folket besidder Friheden til selv at vælge sin politiske Form, vil det dog ikke begaa den Dumhed at lægge sig selv i Regeringsbaand og Lænker. Man ser altsaa, hvorledes Demokratiet opløser sig i lutter blaa Dunster, i Skin og Bedrag.

Dog var Socialdemokratiet efter sin Opstaaen og Udvikling antimonarkisk. Saa meget des mærkeligere er den Stilling, som det nuværende Socialdemokrati indtager paa dette Punkt.

Tysklands Socialdemokrati, Verdens stærkeste, var i sin Begyndelse et socialistisk Parti. I vore Dage er det bleven et monarkistisk Parti, en Støttepille for Hohenzollerne, og for Monarkiet overhovedet. For de tyske Flertalssocialister findes der ikke mere nogen Modsætning mellem Demokrati og Monarki, og ogsaa de danske og svenske Socialdemokrater har bevist, at Socialismen meget vel lader sig forene med Kong Christians og Kong Gustavs Troner. Disse kongelige Socialdemokrater vil virkeliggøre Socialismen i Kongernes Ministerium! De vil en Kabinetssocialisme med Cylinderhatte paa Hovederne! Hvilken Daarskab!! Hvilket Bedrag!!

At der hermed er forøvet et skændigt Forræderi mod Socialismen ligger klart for enhver. For at skjule og besmykke dette Forræderi for de bedragne Arbejderes Øjne, har de tyske Socialdemokrater gjort sig Umage for at bevise, at den monarkistiske Statsform ikke er noget stift eller uforanderligt, men noget vekslende. Naturligvis! Sophister er aldrig i Forlegenhed for Spidsfindigheder, og saadan mener ogsaa disse „Socialister", at Socialdemokraterne nu skal forvandle den monarkistiske Øvrighedsstat til et parlamentarisk og demokratisk regeret Monarki.

„Og det, kære Partifæller, stemmer ogsaa med Karl Marx og Friederich Engels Teorier", fortsætter man ufortrødent og sophistisk. I denne Hensigt viser man, at vi siden Reformationstiden har gennemgaaet ikke mindre end tre forskellige Typer af monarkistiske Statsformer. Den første var den monarkistiske Stænderstat, den anden det absolutte Monarki, og den tredie Type var det konstitutionelle Monarki. Dertil kommer endnu en Type, der allerede i længere Tid havde været herskende i England, nemlig det parlamentarisk-demokratiske Monarki.

Socialdemokratiets Stilling til de tre første Typer er afvisende, men til det parlamentarisk-demokratiske Monarki derimod højst venskabelig, da man hylder den Anskuelse, at Friheden kan trives lige saa godt indenfor den sidstnævnte Stats dannelse som i en Republik. Og uden Stat kan disse Herrer Socialdemokrater naturligvis ikke forestille sig noget Samfund.

I Virkeligheden kan vi ogsaa se, at Socialdemokraterne er kørt frem efter disse Teorier, thi i næsten alle monarkistiske Stater, med Undtagelse af Østrig-Ungarn, har Socialdemokratiet overtaget Ministerpladserne med Kongens „naadige Tilladelse". „Kongerne af Guds Naade" ved, at der ikke truer dem nogen Fare fra de socialdemokratiske Ministre, men derimod fra en udenfor Regeringen staaende radikalt socialistisk-syndikalistisk Arbejderbevægelse.

Disse socialdemokratiske Herrer gør endda gældende, at ved det parlamentariske System kan Monarken være en Modvægt mod Udbredelsen af plutokratisk Indflydelse, som vi har set fremtræde i Amerika og Frankrig.

Omend dette i og for sig kan være rigtigt, ændrer det dog intet ved den Kendsgerning: Den fuldstændige Forsoning mellem Socialdemokratiet og det monarkistiske Hersker- og Undertrykkelsessystem. Socialdemokratiet har kapituleret overfor Monarkiet. Menneskehedens og Proletariatets Befrielse blev hængt paa Væggen af disse Frihedsforkyndere.

Men selv om de socialdemokratiske Cylinderhatsocialister har baaret Socialismen og Friheden til Graven, er der nu i Syndikalismen og Ungsocialismen opstaaet en ny Frihedens Fakkelbærer. Maatte disse unge Bevægelser tænde den socialistiske Verdensbrand og berede Undergangen for alle Herskerformer selv den socialdemokratiske.

A. Melker.

Præsten og Djævelen.

—*—

Den russiske Forfatter Feodor Dostojewsky skrev i Aaret 1849 paa Væggen i Fængslet, hvor han sad indespærret, følgende Fortælling: Præsten og Djævlen.

„Hallo, du lille tykke Far," sagde Djævlen til Præsten, „hvorfor lyver du saadan for disse fattige vildledte Mennesker? Hvilke af Helvedes Pinsler afmaler du nu? Ved du ikke, at du og Statens Autoriteter er mine Repræsentanter her paa Jorden. Det er jer, som lader dem lide de Helvedes Pinsler, med hvilke I truer dem. — Velan, følg med mig."

Djævlen greb Præsten i Kraven, løftede ham højt op i Luften, og bragte ham til et Jernstøberi. Her saa han Arbejderne hurtigt løbe frem og tilbage, slidende i en utaalelig Varme. Den tunge Luft og Varmen var for meget for Præsten. — Med Taarer i Øjnene bad han Djævlen: „Lad mig gaa, lad mig forlade dette Helvede."

„Oh, min kære Ven, jeg maa vise dig mange andre Steder." Djævlen greb ham igen og slæbte ham til en Bondegaard. Der saa han Arbejderne tærske Korn. Støvet og Varmen var uudholdelig. — Opsynsmanden bar en Knut og piskede ubarmhjertig enhver, som faldt omkuld overanstrengt af haardt Arbejde og Sult.

Djævlen tog derefter Præsten med til de Hytter, hvor disse Arbejdere boede med deres Familier — skidne, kolde og ildelugtende Huler. Djævlen lo. Han pegede paa Fattigdommen og Lidelserne, som var tilstede her.

„Vel, er dette ikke nok?" spørger han, og det synes, at selv Djævelen ynkedes over disse Mennesker. Guds fromme Tjener kan næppe udholde dette. Med opløftede Hænder bad han. „Lad mig komme bort herfra. Ja, ja! Dette er Helvede her paa Jorden!"

„Godt at du kan se. Og du lover dem endnu et andet Helvede. Du piner og plager dem til Døden aandelig naar de allerede er fysisk døde. Kom her! Jeg vil vise dig et Helvede mer, et mer — det allerværste."

Han tog ham til et Fængsel. Daarlig Luft og havarerede Mennesker, frastjaalet al Energi og Sundhed, laa paa Gulvet dækket af Utøj, som fortærede deres fattige, nøgne, udmagrede Legemer.

„Tag din Silkedragt af," sagde Djævlen til Præsten, „læg de Lænker, som disse ulykkelige maa bære, om dine egne Ankler, læg dig ned paa det kolde og skidne Gulv — og saa tal om endnu et Helvede, som venter dem."

„Nej, nej!" svarede Præsten. „Jeg kan ikke tænke mig noget frygteligere end dette. Jeg beder, lad mig gaa bort fra dette!"

„Ja, dette er Helvede. Der kan ikke være noget værre Helvede end dette. Vidste du det ikke Vidste du ikke, at disse Mænd og Kvinder, som du skræmmer med Billeder af Helvede efter dette Liv — vidste du ikke, at de er i Helvedet her, allerede før de dør?"

Gnister.

—*—

Er Retfærdigheden uretfærdig eller —? I Anledning af Politioverfaldet paa fredelige Arbejdere paa Aaboulevarden i København og Politiets Optræden ved det Protestmøde, som afholdtes paa Fælleden, skrev „Social-Demokraten", at Politiet havde fordelt Knippelsuppen uretfærdigt. „Soc.-Dem." er højlig indigneret over at Politiet og Militæret ikke huggede ind paa Syndikalisterne. Men det er komisk af „Soc.-Dem." at optræde som „Retfærdighedens" Repræsentant. Om man ikke har forstaaet det af den mærkværdige Indignation, saa forstaar man det, naar „Soc.-Dem." optræder som Angiver og Provokatør for at komme den syndikalistiske Bevægelse til Livs, derved at man beder Politiknipelen danse paa Ryggen af den, der deltager i syndikalistiske Møder. Kan en Bevægelse og dets Organ synke dybere og kan virkelig Bevægelsens Medlemmer tolerere en saadan Usselhed?

*

Vil man gøre vore Kammerater modløse? Man faar uvilkaarligt det Indtryk, naar man lægger Mærke til den sidste Tids Hændelser og nu sidst Arrestationerne af Chr. Christensen, Niels Johnsen, Laurits Hansen og Johs. Sperling. Saa snart der gives den ringeste Anledning arresterer man dem, og lader dem sidde maanedsvis i Varetægt. Saadan var det ved Bang-Affæren, hvor Laurits Hansen arresteredes 3 Gange, uden at man kunde overbevise ham om noget „ulovligt".

Ligesaa nu. Saavel Chr. Christensen som Laur. Hansen talte og protesterede mod Politiets Brutalitet paa Aaboulevarden. Johs. Sperling oplyste paa Mødet, at det var lykkedes at faa Politiet til at trække sig frivilligt tilbage. Niels Johnsen talte slet ikke om Lørdagen, men sammen med A. Fritzner paa Ungsoc. Foren. Møde om Søndagen, som var besøgt af 10,000 Mennesker, men forløb i fuldstændig Ro og Orden, netop fordi Politiet holdt sig tilbage. Det er bevisligt, at de 3 førstnævnte talte beroligende paa Fælleden og afværgede en frygtelig Katastrofe, som ikke mindst havde gaaet ud over Politiet. Men hvorfor arresterer man dem? Er det fordi de vilde organisere en juridisk Afstrafning af Politiet for deres Optræden paa Aaboulevarden? Eller tror man gennem idelige Forfølgelser og Arrestationer at kunne gøre dem modløse? Har Politiet glemt hvorledes det gik da man organiserede Forfølgelsen mod Sophus Rasmussen? Vil Politiet provokere frem nye og endnu værre Følger. Thi det bør man gøre sig klart, at selv om Tilfældet Sophus Rasmussen kun frembragte mindre Bevægelser i den danske Arbejderklasse, saa kommer et nyt Justitsmord til at bryde alle Skranker og Forhindringer ned. Vil Politiet tage denne Risiko?

1918.

—✱—

Dette Aar kommer maaske til at betyde et Vendepunkt i den danske Arbejderbevægelse.

Alt taler for, at Arbejderklassen endelig vil vaagne og vil fortsætte sin Vej frem mod Socialismen, *forbi* Socialdemokratiet, som saa faar sin Plads som politisk Sektparti ved Siden af de andre borgerlige Partier.

Socialdemokratiet er naturligvis fremstillet af sine egne Talsmænd som den ægte Socialisme; men Socialdemokratiet er jo blot et Døgnudtryk for Socialismen, „Socialismens døgnpolitiske Udtryk", som nogle siger, og det kun i Tilfælde af, at Bevægelsen fremfører socialistiske Døgnstandpunkter.

Men lige saa lidt som Socialdemokratiet for Tiden har nogen Forbindelse med Socialismen, lige saa lidt staar Socialdemokratiet i Kontakt med den Klasse, som kan løfte Samfundet frem til Socialismen, Arbejderklassen.

Socialdemokratiet er prøvet og fundet for let, — dets Taktik formaaede ikke at bære, ikke at staa imod i Stormvejrets Prøvelser. Paa alle Omraader brast det sammen. Og Mændene, som fostredes under denne Taktiks Vinger, hvorledes stod de imod? De bøjede Ryggen, faldt fra. Den store Fraseboble sank sammen.

Og samtidig begyndte de aabent at forkynde Ansvaret indenfor de kapitalistiske Samfundsformer. Ikke alene i almindelige Vendinger, for at berolige Borgerskabet og beholde deres Stemmer; men selv i de allermindste Detailsager.

Og jo mere Socialdemokratiet blev tvunget af sin parlamentariske Aktion til at markere sin Stilling mod Arbejderne og deres Krav, desto hurtigere foregaar Socialdemokratiets Opløsning. Hændelser som de, der er foregaaet i de sidste Dage, lærer mange, mange Arbejdere, at Socialdemokratiet har spillet Bankerot, at dets Idealer er døde, og at de har solgt sig til vore Dages Reaktionære, for at komme al radikal Socialisme til Livs og opfordre Politiet til at arrestere dens Talsmænd.

Naar Formanden for socialdemokratisk Ungdomsforbund, Foregangsmanden for de Unge, kan tillade sig at skrive om de arresterede Kammerater: „Hvor meget man end derfor maa beklage og misbillige de Anholdelser, der er sket, saa vil man ikke kunne lukke Øjnene for for, at i nogen Maade ligger de, som de har redet", — saa behøver man jo ikke at tvivle om hvilken Aand man søger at opdrage de unge Arbejdere; men man kan samtidig være overbevist om, at saa rygradsløse er de Unge endnu ikke blevet, at de ikke reagerer mod saadanne Udtalelser, og at de instinktmæssig forstaar, at de hadede, forfulgte, indespærrede Syndikalister, som forfølges for den Overbevisning de tillader sig at agitere for blandt Arbejderne, at disse maa være paa den rette Vej.

Og som de Unge ofte instinktmæssig vender sig fra Socialdemokratiet, saa vender ogsaa de ældre Arbejdere sig fra denne Bevægelse, naar de ser dens Resultater. Det er jo snart et dagligt Syn at 5—600 Arbejdere i Procession drager op til „Social-Demokraten" for at protestere mod den Maade Bladet behandler deres Sager paa.

Men Socialdemokratiet kan ikke ændre Kurs, forsaavidt de ej helt vil bryde med den parlamentariske Taktik, som er vore Dages Socialdemokratis Alfa og Omega. Den lader alle Protester gaa over Hovedet paa sig, og fortsætter sin Vej mod Statsmagten, fjernende sig mere og mere fra Arbejderne.

Socialdemokratiet tilhører nu snart de Grupper, som maa frygte Arbejderne, og tage Politi og Militær til Hjælp imod dem.

Saa langt er vi naaet i det Herrens Aar 1918.

Men disse Hændelser taler sit bitre og alvorlige Sprog til os Ungsocialister, manende os til med endnu større Iver, endnu større Energi, at føre Agitationen for den frie Socialisme, gennemsyre Arbejderklassen med socialistisk Forstaaelse og Overblik, saa at den selv bliver en Garanti mod, at dens Frigørelseskamp skal forfuskes af endnu flere Partier.

E. Ms.

Brev fra Norge.

—✱—

Militærnæktere, hungerstreik, militærstreik.

—

Kampen mot militarismen har i Norge som overalt antat skjiftende former; socialdemokratiets skjindfæktninger mot militarismen har ikke formaaet at tilfredsstille den antimilitaristiske ungdom. Den antimilitaristiske ungdom har indstingtsmæssig forstaaet at militarismens avskaffelse maatte forberedes og gjennemføres med handling.

Militærnæktelsen som vaaben i kampen mot militarismen blev derfor i et ganske tidlig stadium brakt i anvendelse. Den første militærnækter i Norge var den socialdemokratiske journalist, senere redaktør og borgermeister kandidat Einar Lie, som nægtede militærtjenesten av religiøse grunde. Efter ham er fulgt en hel rekke av militærnæktere, som med held har gjennemført sin kamp.

De fleste militærnæktere er bleven dømt tre gange og dermed gaaet fri. De er bleven dømt til første Gang to eller tre maaneders fængsel, anden gang seks og tredie gang i aar og som tillæg til den sidste dom er de bleven *fradømt „retten" til at gjøre tjeneste i rikets krigsmakt.*

Paa den maate har den norske stat kapituleret overfor handlingens mænd.

Militærstreiken — den organiserte militærnæktelse — har i længere tid været fremme til diskussion inden arbeiderorganisationerne. De, som først tok tanken op, var ungsocialisterne, ungdemokraterne opdaget snart at her var en tanke, som kunde samle masserne, og de optok da agitationen for tanken og denne agitation har brakt resultater, der har brakt baade unge og gamle demokrater til at studse.

Allerede i fjor høst blev der paa et distrikts møte for Nord-Norges arbeidere *enstemmig besluttet at søke iverksat militærstreik fra vaaren 1918.* En i den anledning nedsat antimilitær-komité utførte et saa brillant arbejde, at militærstreiken kunde proklameres ivaar, men den norske regjering turde ikke ta kampen — *vaabenøvelserne blev utsat til høsten.*

Men Nord-Norges antimilitarister er beret til ogsaa til høsten at opta kampen. Vi skulde tro, at ungdemokraterne, der før har været saa overordentlig begeistret for militærstreiken, nu skulde utfolde al sin kraft for at bringe aktionen i Nord-Norge til et heldig resultat. Men saa er desværre ikke tilfælde.

Nu, naar handlingens time er slaaet, ser vi de ledende ungdemokrater paa vild faneflukt fra militærstreikens idé. Parolen er bleven: Alle mand ind paa ekscerpladsen for at erobre hæren.

Ja saadan handler socialdemokratiet overalt. Falder arbeiderne i ryggen saasnart disse vil reise sig til revolutionær kamp.

Dog, vi har al grund til at tro, at Nord-Norges antimilitarister vil staa fast ved sin beslutning og føre sin kamp igjennem.

Ogsaa hungerstreiken er nu i de sidste maaneder brakt i anvendelse. Ti militærnæktere, der sad i varetæktsfængsel efter den bekjendte Kirkenes affære, erklærte sultestreik for at fremtvinge dom og dom er falt.

En ung militærnækter fra Hornil, montør Olsen, har netop i gaar efter seks dages sultstreike bleven løsladt fra fængslet. Den unge mand, der var den direkte aarsak til kampene mellem politi og arbeidere i Sulitjelma, kamrat Johan Hudby, har netop utsonet sin straf og skulde for en par dage siden løslades, men myndigheterne hadde fundet et paaskud til fortsættende at holde ham fængslet. Som protest mot denne brutalitet erklærte Hudby sultestreike, som fremdeles paagaar. Myndigheterne vil nu ha ham indlakt til mentalundersøkelse for at faa ham ærklæret sinsyk.

Den herskende klasseterorisme er overalt den samme, men mot borgerskapets teror reiser arbeiderungdommen handlingens propaganda, den direkte aktion.

Den sociale revolutions præludium spilles, snart lyder de kaldende stridsfanfarer, kaldende socialismens røde skarer til krig.

Rev. Hilsen

Trygve Aakervik.

Nationalismen.

—✱—

Den nationalistiske Agitation er en af de værste, de revolutionære har at kæmpe imod.

Den bliver systematisk brugt paa Individet fra Vuggen til Graven. De første Sange et Barn lærer, er Salmer og Fædrelandssange. Forherligelse af Overtro og Krigerliv.

Hvad er det for Følelser man søger at indprente Befolkningen og sidenhen har saa god Nytte af?

Hos ethvert Individ, maaske hos hver levende Skabning, findes en Hjemstavnsfølelse, en Vedhængen ved den Plet man er født og opvokset i. Det er en Følelse, der er saa jordbunden, saa urgammel, at „Nationen" er en hel Aarsunge ved Siden heraf. Følelsen for Nationen er noget kunstlet, noget af bevidst Agitation oparbejdet, som ikke har Bund i Virkeligheden.

Lad os tage en „Nation" som den danske. I Forhold til mange andre saa uendelig lille, og dog, findes der ikke flere „Nationer" indenfor Danmarks Grænser? Hvor stor Forskel er der ikke paa en Københavner og en Vestjyde? Hvis en Nørrebrodreng i Udlandet tænker paa Danmark, mon det saa ikke i hans Bevidsthed former sig som nogle endeløse skidne Husrækker, en Kirkegaard, nogle Husrækker igen og saa udenfor det hele: Bondelandet? Hvis han i det hele taget har Følelser for Danmark, indskrænker de sig sikkert til den lille Plet af Byen, hvor

han er født. Allerede den anden Del af Byen er ham noget fremmed. Han har fra Barn af ligget i Slagsmaal med Drengene fra de andre „Broer". *Hans Fædreland er Rabarberlandet.*

Fra Barneaarene mindes han ogsaa, hvorledes han en Gang, da han var sendt paa Landet i Sommerferien, af Landsbybørnene blev betragtet som en Fremmed, som en, der tilhørte en anden Race, som et Menneskebarn, man skulde tage sig i Agt for. Barnets Instinkter er i Reglen sundere end de Voksnes, bunder mere i Naturfølelse, da de endnu ikke er saa ødelagte af alskens Agitation. Og deres Modvilje mod et fremmed Barn er en Følge af Samfølelsen med dem de er opvokset sammen med, er en Rest fra de fjerne Tider, da Stammen eller Klanen maatte slutte sig tæt sammen, hvor enhver udenforstaaende var en Fjende, som enten maatte slaas ned eller som Stammen maatte flygte for. Denne Følelse af at være nøje knyttet til ens nærmeste, har intet fælles med den Følelse, som Staten og Magthaverne søger at bibringe Befolkningen: Nationalfølelsen.

Vi Ungsocialister maa søge at bekæmpe denne nationalistiske Agitation.

Baade fra et menneskeligt og fra et socialistisk Standpunkt.

Fra et menneskeligt, fordi en nationalistisk Agitation afføder Nationalhad og Krigsbegejstring og gør en antimilitaristisk Agitation besværligere.

Ja, vi kan vel alle være enige om, at kun ved Hjælp af et stærkt, gennem bevidst Propaganda opagiteret Nationalhad, er de Magthavende i de krigsførende Lande i Stand til vedblivende at holde Krigsmaskinen i Gang.

Fra et socialistisk Standpunkt maa vi endnu mere bekæmpe Nationalismen. Fordi den ved at fremstille „Danmark" som en „Nation", som et Folk, der skal staa Last og Brast med hinanden i Farens Stund, og alt det andet Ævl, som vi alle saa godt kender, gør det vanskeligt for os at faa Arbejderen til at fatte den socialistiske Formel: Arbejderen har intet Fædreland, man kan ikke fratage ham, hvad han ikke er i Besiddelse af.

Og ingensinde har Arbejderne faaet dette mere anskueliggjort end nu i Krigsaarene.

Du Arbejder! Hvem er din Fjende? Hvem er din Modstander? Hvem er det, der stadig forfølger og forhaaner dig? Hvem er det, der stjæler Frugterne af dit daglige Slid?

Det er din Fjende.

Men ham har vi saa sandt boende indenfor „Landet"s Grænser.

Kapitalisten, Børsjobberen, Vareforđyreren, Fabrikanten, de Besiddende, Politikeren, alt hvad der er af stort og mægtigt i Samfundet er Arbejderklassens erklærede Modstander.

Din Ven og Kammerat er den, der er økonomisk ligestillet med dig. Grænsen, der skiller os, er ikke Grænsen paa Landkortet; grænser, men efter økonomisk Forskel — naar vi vort store fælles Maal: et frit kommunistisk Samfund. Men Vejen gaar over Statens, Nationens og Fædrelandets Lig.

Menneskeheden skal være vor Nation, hele Verden vort Fædreland.

Maalet er stort og Kampen værd.

Andreas Fritzner.

Enighed.

Rott Jer sammen! Rott Jer sammen!
Tætte Rækker, faste Mænd.
Ikke bare röd i Kammen —,
rödt er godt, men rott Jer sammen,
att I ej skal plaffes ned!

En for en kan de os fælde;
hele Rækker skydes ej.
Ingen tid for os at tælle —
rott Jer sammen — det skal gjælde
som vor lösen for vort Liv.

Luften har de os forpestet,
vi vil Udvej — Væggen ud!
Sten og Bjelker, hvad der fæsted,
alt skal ud! Alt hvad der rested,
af det gamle Samfunds Skur.

HOLGER DRACHMANN.

(som i Parenthes bemærket stadig flytter sig) men Grænsen er den økonomiske Grænse. Din Ven er Arbejderen baade her og i „Udlandet". Kun sørgeligt at Arbejderen ikke altid indser dette; men man maa ikke forundres derover, naar man ser hvilke stærke Kræfter, der er i Bevægelse for at forplumre Arbejdernes naturlige Livssyn.

Vi skal ikke „forsvare" vort Fædreland, da det er erobret af Fjenden, Udbytteren.

Vort Maal er Tilbageerobringen af „Fædrelandet". Det samme Maal som Arbejderen i andre Lande har. Kun ved en fælles international Kamp — hvor Skillelinien ikke skal trækkes efter Lande-

Vort Samfundsideal

Vi Ungsocialister er imod Staten, idet vi betragter Staten som Indbegrebet af og Aarsagen til alt ondt. Vi er imod ethvert Statssystem, imod enhver Regering, fordi enhver Stat og Regering altid undertrykker Folkets Masse. Vi er imod Staten, fordi Staten med dens Magtfunktioner, Militær, Politi, Dommere og Fængsler, altid benyttes, og altid vil blive benyttet af en Klasse Mennesker til at undertrykke og forfordele en anden Klasse Mennesker.

Vi Ungsocialister er imod Kristendommen, den kristne Kirke, fordi vi betragter den kristne Kirke som en af Statens stærkeste Grundpiller. Historien viser ogsaa, at fra Kristendommen blev optaget som Statsreligion, er Undertrykkelsen af den besiddelsesløse Klasse blevet større og større. Man har opbygget Staten med den kristne Religion som Grundpille, man har ud af Kristendommen taget det, man kunde bruge som Grundlag for en Statsmoral og en Statslovgivning.

Vi er imod den kristne Religion, fordi den virker fordummende og sløvende paa den besiddelsesløse Klasse. Kristendommen prædiker Taalsomhed, Ydmyghed, den prædiker, at man skal lide her paa Jorden, indordne sig under Øvrigheden, være sine Herrer og Plageaander underdanige, for saa engang hinsides at faa det godt. Om vi faar det bedre i et andet Liv og om der i det hele taget findes et andet Liv efter dette, kan de kristne Talsmænd ikke føre nogel Bevis for, ligesom vi selvfølgelig heller ikke kan føre Bevis for det modsatte. Dog en Ting véd vi, og det er, at her paa Jorden lever vi, og her paa Jorden skal vi søge at faa det saa godt som muligt, og det faar vi ikke ved at indordne os under vore Herrer, ved at være underdanige overfor Undertrykkerne, ved at være ydmyge overfor Kapitalisterne — som Kristendommen lærer os vi skal være. Gode Livsvilkaar, en menneskelig Tilværelse, fri for alt Slaveri, fri for al Undertrykkelse, fri for alle økonomiske Uligheder, faar vi ikke ved at prædike Forsagelse, men ved at prædikere Oprør og Revolution.

Vi Ungsocialister er imod Militærvæsenet, idet vi betragter Militærinstitutionen som Statens og Overklassens bedste og virksomste Vaaben mod os besiddelsesløse og som den Institution, der er et Vaaben til Opretholdelsen af den uretfærdige Samfundsorden vi lever i, og vi gaar ud fra, at for at komme Staten og den kapitalistiske Samfundsorden til Livs, maa man svække dens stærkeste Vaaben, Militæret, gennem Agitation, gennem Militærnægtelse, gennem Oprettelsen af et intimt Samarbejde mellem Soldaterne og Arbejderne, idet Arbejderne jo baade naar de er Soldater og naar de ikke er det stadig har fælles Klasseinteresser.

Dette er i Hovedsagen og i korte Træk Ungsocialismens negative Indhold. Mange vil maaske spørge. Hvad vil egentlig Ungsocialisterne? Hvad er Ungsocialismens positive Indhold? Hvad Ideal har den? Her kritiserer Ungsocialisterne Stat, Religion, Militær, Autoriteter og meget andet! Men hvilken Samfundstilstand er de egentlig Tilhængere af? Hvad vil de egentlig sætte i Stedet for vort nuværende Statssystem med alle dets Magtfunktioner? Her kommer vi til det positive i Ungsocialismen, og det skal bemærkes, at den Samfundsform vi er Tilhængere af, er den kommunistisk anarkistiske. Ungsocialismen repræsenterer nemlig den kommunistiske Anarkisme. Hvad man i andre Lande kalder for kommunistisk Anarkisme, kaldes her i Norden for Ungsocialisme.

For at foregribe, at der skal herske Misforstaaelse af Ordet Anarki, skal det her bemærkes, at Anarki ikke betyder Uorden, Kaos, som

mange tror, men det betyder uden Herrevælde, uden Tvang. Ordet Anarkist betegner ikke et Menneske, der i Desperation slynger Bomber til højre og venstre, men et Menneske, der er Tilhænger af en ganske bestemt Samfundsform.

Hvad er da egentlig den kommunistiske Anarkisme? Hvorledes skal saadan en Samfundsorden indrettes, og paa hvilke Grundprincipper skal den hvile. Disse Spørgsmaal skal her søges besvarede.

Den kommunistiske Anarkisme er et Samfundsideal, som er opstaaet efter Erfaringer af forskellige Samfundssystemers Umulighed. Vort nuværende Statssystem er bygget paa Tvang, paa Tvangsregimente; vi vil erstatte det med ikke en Regering, ikke med en Stat under andre Former, men med Friheden som Grundlag. Menneskene skulde have saa stor en Frihed, som de paa nogen mulig Maade kunde faa under Hensyntagen til andres lige saa store Frihed. Nøje sammen med Frihedsprincippet hænger Lighedsprincippet.

I vort nuværende Statssamfund er Privatejendomsretten det bærende Princip, vi vil erstatte det med Fællesejendommen. Vi vil have, at Jorden og Produktionsmidlerne, Fabriker, Værksteder, Maskiner, Værktøj skal være alles Eje, i Stedet for som nu det er i Hænderne paa nogle faa.

Vi mener altsaa, at naar Stat, Militær, Politi, Dommere, Fængsler og alle Slags Magtfunktioner blev afskaffede, naar i det hele taget al Tvang var borte og Menneskene havde deres Frihed, naar der ingen Undertrykkelse var, ingen Magtfunktioner, der kunde benyttes af Undertrykkere, vilde Betingelserne for Menneskenes Lykke være til Stede.

Vi mener, at naar alt hvad Jorden frembringer, naar alt hvad der bliver tilvirket af Livsfornødenheder, naar Redskaberne til at frembringe med var Fælleseje, naar enhver ved at yde sin Del af det produktive Arbejde fik tilfredsstillet sine Behov i Føde, Klæder, Bolig m. m., skulde Menneskene blive lykkelige. Altsaa, Aarsagerne til, at Menneskene lever i Ulykke — i hvert Fald Størsteparten af Menneskene — Privatejendommen og Tvangen, maa ophæves, for at Virkningerne skal kunne bortfalde. Vi sætter Fælleseje i Stedet for Privatejendom, og Frihed i Stedet for Tvang.

Nu vil det kunne indvendes, og mange, ja vel de fleste Mennesker har den Opfattelse, at naar man ikke havde Tvang over Menneskene — og den Dag man afskaffede Stat, Militær, Politi og alle Magtmidler og gav Menneskene deres Frihed, vilde de myrde, røve, slaa hinanden ihjel og i det hele taget te sig som en Flok Vilde. For at have denne Mening maa man altsaa tro paa, at Menneskene af Naturen er onde. Men det er jo ikke Tilfældet, der er jo ingen Mennesker, der er helt igennem onde, og Grundaarsagerne til, at Menneskene i den nuværende Tid synes mere onde end gode, ligger jo i den rasende Kamp, der under vort uretfærdige Samfundssystem finder Sted paa det økonomiske Omraade. Tiltrods for dette, finder man dog Hjælpsomhed og Godhed blandt Mennesker, og da særligt blandt den besiddelsesløse Klasse. Man kan jo blot tage et Par Eksempler.

Bliver en af vore Arbejdskammerater syg eller kommer til Skade paa en Arbejdsplads, bliver der straks sat en Liste igang og samlet Penge ind til ham, og hver især yder sin Skærv efter Evne. Falder et Menneske om paa Gaden og er syg, straks iler Folk til og søger at hjælpe den syge paa alle Maader og i det hele taget gør, hvad han eller hun i Øjeblikket synes der er mest passende for Tilfældet. Der kunde nævnes Masser af saadanne Eksempler paa, hvorledes Menneskene er hjælpsomme overfor hinanden, hvorledes Godheden har Overhaand hos de fleste Mennesker. Skulde man saa kunne tænke sig, at Menneskene skulde kunne forandre sig saa meget, at de fra at være hjælpsomme overfor hinanden skulde fare løs paa hinanden, at de fra at være delvis gode skulde forandre deres Natur til at blive fuldstændig onde og bestialske. Nej, maa der svares. Under en Samfundstilstand, hvor ingen sultede, hvor ingen led Nød, hvor ingen gik klædt i Laser, hvor ingen manglede Husly, hvor alle fik tilfredsstillet sine Behov ved at yde nogle Timers Arbejde om Dagen, vilde Aarsagerne til Menneskenes Ondskab og Hensynsløshed være borte, og de vilde ikke, som man mener og tror, fare løs paa hinanden som Tigere, fordi de havde deres Frihed.

Man vil ligeledes indvende og fremkomme med den Paastand, at nogle Mennesker vilde ikke arbejde, at nogle ikke vilde indordne sig under det Samfund, hvor Friheden bestod; der vilde være Mennesker, der vilde snyde sig fra Arbejdet og leve paa de andre, hvis der ikke fandtes et Tvangssystem til at tvinge dem. Naar man saa spørger dem, der har denne Opfattelse: Vilde du ikke arbejde og leve i fredelig Forstaaelse med dine Medmennesker, naar du ved nogle faa Timers dagligt Arbejde under de mest hygiejniske Arbejdsforhold med alle de tekniske Hjælpemidler, som det menneskelige Snille har udtænkt og vil kunne udtænke — kunde faa alle dine Behov tilfredsstillede, saa svarer Vedkommende i Reglen: Jo, det vilde jeg gerne, men der var andre, som ikke vilde.

Man forudsætter altsaa, at man selv er af et andet Stof end andre. Jeg er nu af den Mening, at Menneskene ikke vilde snyde sig fra sine Forpligtelser til at være med til at producere, for at opnaa Rettigheder til at være med til at bruge Produkterne.

Trangen til Arbejde er noget der er nedlagt i ethvert Menneske, og Grunden til, at Menneskene er uvillige til at arbejde i det nuværende Samfund, er den Maade og under de Vilkaar som Arbejdet foregaar. Naar Arbejdstiden er 9—10 Timer og i mangfoldige Tilfælde mere, i Døgnet, naar Arbejdet i fleste Tilfælde foregaar i usunde, støvfulde og uhygiejniske Lokaler, naar Arbejdet foregaar paa en Maade, saa Arbejderne bliver trætte, sløve og overanstrengte, og de for Arbejdet kun opnaar en Løn, der ikke er større end de maa halvsulte sig igennem Livet, vil man vel ikke undre sig over, at nogle vil synes, ja mange vil sige, at Arbejdet er dem forhadt. Det er udregnet, og jeg skal her nærmest henvise til Krapotkin, at i et Samfund, hvor *alle* Mennesker arbejdede, vilde der kunne produceres til *alles* Behov med en Arbejdstid af 4—5 Timer om Dagen. Hvor mange Mennesker tror man om, at de ikke vilde arbejde under saadanne Omstændigheder. Skulde der endelig findes enkelte Individer, som vilde unddrage sig sine Forpligtelser i saa Henseende, behøvede man jo derfor ikke at bruge Vold og Magt, man kunde paa mange Maader udøve moralsk Tryk paa dem. Og at enkelte Individer vilde unddrage sig fra at være med i Arbejdet, er ikke Grund nok til at forkaste en Samfundsform, bygget paa Frihed og økonomisk Lighed.

Det er nu her blevet fremstillet, paa hvilke Grundprincipper den kommunistisk-anarkistiske Samfundsorden maa bygges. Man kan ikke opstille en bestemt Samfundsorden i Detailler og sige om alle de forskellige Samfundsfunktioner, at saaledes skal dette, saaledes skal hint indrettes, men man kan i Hovedsagen og i det store og hele løst skitsere det.

Her kommer vi saa i nær Berøring med Midlerne til den kommunistiske Anarkismes Virkeliggørelse. Først og fremmest gælder det om at oplyse om Idealet, at oplyse om, at en Samfundstilstand, hvor der hverken findes Stat, Militær, Politi, Dommere, Fængsler, godt kan bestaa ved frivillige Overenskomster mellem Menneskene, og at Mennesket godt kan trives og enes uden Tvang og Undertrykkelse. Dernæst gælder det om at sprede Oplysning om Midlerne, som fører til Maalet. I Modsætning til Socialdemokratiet, der gennem at erobre Flertallet i Rigsdagen vil overtage Statsmagten og bringe al Produktion ind under Staten; der vil have, at Staten skal være den eneste Arbejdsgiver, opstiller vi dette, at Arbejderklassen, Proletariatet, gennem sine egne økonomiske Organisationer skal erobre Produktionsmidlerne. For at disse Organisationer skal kunne opfylde sine to vigtigste Opgaver: at erobre Produktionsmidlerne og at føre Produktionen videre efter Erobringen, maa de omlægges paa et nyt Grundlag. De maa fra at være Fagorganisationer blive industrielle Organisationer. De maa, for at kunne erobre Produktionsmidlerne, bruge en mere voldsom Kamptaktik end de nuværende Fagforeninger fører. Fra det Øjeblik af, at Erobringen af Produktionsmidlerne er blevet fuldbyrdet, ophører de industrielle Organisationer med at være Kamporganisationer og overgaar til at være Produktionsorganisationer. De maa derfor have en saadan Bygning, være saaledes indrettede, at de svarer til denne Opgave.

Som Hovedmiddel og som det sidste Opgør med den gamle Samfundsorden, nævner vi den sociale Generalstrejke. Den vil, naar den kommer til Udbrud, blive Indledningen til den sociale Revolution.

Under den Tilstand, der vil herske under den Standsning, der maa blive almindelig i *alle* Samfundslivets Funktioner, sætter Arbejderne sig i Besiddelse af, hvad der med Rette tilkommer dem og alle, og fører Produktionen videre, ikke for at sælge Produkterne med Profit, men til alles Bedste og efter enhvers Behov, ikke for at leve under Tvang, men i Frihed.

Den kommunistisk-anarkistiske Samfundsorden bliver Idealet, og Menneskene vil kunne leve i Fred, Forstaaelse og Lykke med hinanden, idet Aarsagerne til deres Ulykker, Tvangen repræsenteret af Statssystemet, er borte, og den private Ejendomsret ikke eksisterer, men der i Stedet for hersker Frihed og Ejendomsfællesskab.

Hans Jørgensen.

Finland.

Arme finske Folk! Arme finske Arbejdere!

Hvor uhyggelig er ikke Eders Lod, hvor rovlystent tragter ej Eders Fjender efter Eders Liv og Lykke. Fangelejrene er overfyldte af Arbejdere. 70,000 regnede man at der var fornylig, medens 10,000 skaanselsløst blev skudt ned. Af Frygt for at Arbejderne paa fri Fod igen skulde kræve sin Menneskeret, vovede man ikke at løslade dem. Derved øgedes Elendigheden i Landet; thi de rige producerer jo intet — „de Hvide“ kaldes de, fordi at de aldrig har smudset deres Hænder til med noget Arbejde —. Kan hænde, at man holder dem i Fængsel, for at, som man vil have læst i Bladene, bytte deres Arbejdskraft bort med „nyttige Sager“ fra Tyskland.

Overklassen har altid betragtet Arbejderne som Byttevarer, som Slaver. Socialismen og Revolutionen har her et Problem, som maa løses gennem et Samfund, uden Udbyttere, uden Slaver; men ogsaa uden Herrer. For at realisere disse Retfærdighedskrav var det at de finske Arbejdere gennem sin Generalstrejke, gennem sin almindelige Arbejdsvægring gjorde en Indsats, stillede sig solidarisk med sine russiske Kammerater.

Men den finske Overklasse vidste, at de finske Arbejdere var socialdemokratisk - parlamentarisk gennemsyrede, at de finske Arbejdere, ligesom de danske, stolede paa at deres Repræsentanter skulde føre dem ind i Paradiset.

Men da det lykkedes det finske

Borgerskab gennem forskellige Manipulationer at skaffe sig Flertal i Landdagen og derigennem ophævede alle de Reformlove, som var vedtaget til Fordel for Arbejderklassen, „Magtloven“, 8 Timersdagen, og hvad det nu er de fine Papirslapper hedder, Borgerskabet skal altid nok vide at skaffe sig Magten over Lovgivningsarbejdet; men i dette Tilfælde var Bedrageriet for aabenlyst. Alle som een rejste Arbejderklassen sig — snappede Geværet — og —

Man paastaar, og man har fremlagt Dokumenter derpaa, at en Gruppe indenfor den finske Overklasse provokerede Bruddet frem, just paa det daværende Tidspunkt, fordi det passede for dem, og at det passede for den tyske Militarisme har vi **set**. **Borgerkrigen** bryder løs, det bliver en lang frygtelig Kamp, da finske, svenske, og et Faatal danske Overklasseyngel, sammen med den tyske Hær — denne Hær, hvori, ifølge Bebels Udtalelser, hver tredie Mand er Socialdemokrat, — til Slut besejrer Arbejdernes røde Garde i militær Kamp.

Men nu synes Hungeren at besejre de hvide. Et Samfund kan ikke bestaa uden Arbejdskraft, og det finske Borgerskab kan intet producere, kun ødelægge. Og Sulten undergraver Menneskematerialet i Finland.

Det er oprørende at læse de Beskrivelser, som gives fra Fangelejren, hvor de arme Mennesker falder om af Sult, hvorledes de dømmes i Klynger og, efter at være skudt, i Knipper kastes i opkastede Grave, det har hændt, at nogle, som kun har været saarede, under navnløse Lidelser er kravlet op af Graven.

*

Men Socialdemokratiet kan spejle sig i det, som er foregaaet i Finland.

Og Arbejderne, som har troet paa Socialdemokratiet, maa lære af det passerede.

Det gaar ikke længere blindt at stole paa andres Velvilje, mindst paa Borgerklassens; men heller ikke paa dem, der kalder sig Arbejdernes Repræsentanter; thi de er magtesløse naar det virkelig gælder. Det er Socialdemokratiets Forbrydelse mod Arbejderklassen, at det har lært Arbejderne til at tro paa den politisk parlamentariske Aktion, som er en ren Chimær, betydningsløs naar Alvoret banker paa. Men desuden har Socialdemokratiet slavebundet Arbejderne, gennem at indpode Disciplinen i Stedet for Solidaritet i deres Tanke og Følelsesverden, gjort det let for de Magthavende at spille paa deres viljesløse Viljer, faa dem til at lystre deres mindste Kommando, selv om det gælder en saa skændig Opgave som at skyde ned deres i Revolutionen, for Socialismen kæmpende finske Arbejdere.

Det er et frygteligt Ansvar Socialdemokratiet har paadraget sig for Historiens Domstol.

Naar en Gang den finske Revolutions Regnskab skal opgøres, kommer paa den ene Side Ansvaret for de Lidelser, som det finske Proletariat nu maa gennemgaa, til at deles mellem de „hvide“, den finske Overklasse, og det internationale Socialdemokrati.

Ungsocialist.

Imperialisme eller Socialisme.

—*—

Socialismen kommer ikke som en Skæbnens Tilskikkelse, men gennem vor egen Vilje.

H. G. Wells.

Det er Karl Marx' udødelige Fortjeneste, at han for første Gang har paavist, at det menneskelige Samfund er underkastet visse økonomiske Love, der i Samfundet hersker med ikke mindre Gyldighed end de fysiske Love i Tilværelsen.

Love, som nu engang er, og som Menneskene kun ved at bøje sig under formaar at faa til at tjene sig.

Derved drog han Menneskehedens smukkeste Drømme og Idealer indenfor menneskelig Mulighedens Rækkevidde.

Kristendommens store, lysende Idealer om et Samfund hvilende paa Næstekærligheden, forblev urealiseret, fordi de ikke byggede paa Virkelighedens Grund.

Dens Ideal om et kommunistisk Samfund blev til Drømme om Livet efter Døden, Drømme om Paradiset et eller andet Sted hinsides Tilværelsen.

Og den oprindelige Socialisme fortaber sig i uklare Spekulationer om Samfundsformer og Idealstater, der aldrig blev virkeliggjorte, fordi de ikke passede ind i den naturlige Udvikling.

Først da Karl Marx afdækker Samfundets Udviklingslinjer, aabnedes der Mulighed for bevidst menneskelig Indgriben.

Kun ved, at Menneskene kender Strukturen i Samfundet formaar de at realisere Idealet om en bedre Samfundsorden.

Han paaviste, at Samfundet maatte gennemløbe forskellige Stadier af social Udvikling.

Hvorledes Kapitalismen som et nødvendigt Led i denne Udvikling gennemløber forskellige Udviklingstrin. En Proces, der tilsidst vil dele Menneskeheden i to Klasser: de Besiddende og de Besiddelsesløse — Kapitalister og Proletarer. Denne Udvikling, mente Karl Marx, vilde med Naturnødvendighed resultere i et socialistisk Samfund.

Proletariatet havde da blot den Opgave, at organisere sig og til kæmpe sig Magten i Staten og ved en simpel Ekspropriation etablere det socialistiske Samfund.

Samfundets økonomiske Udvikling har givet Karl Marx Ret. Den Udvikling af Kapitalen, Ophobningen af de store Kæmpeformuer, Aktieselskaber, Ringe og Truster, han forudsagde, er blevet til Kendsgerninger.

Hans Beskrivelse af Proletariatets Udvikling, hans Profeti om Klassekampen har faaet den bedste Bekræftelse, i Særdeleshed i indeværende Tidsperiode.

Men paa et afgørende Punkt ser han forkert. Det er, naar han mener, at Proletariatet i Kraft af det kapitalistiske Samfunds Udvikling vil sejre.

At denne Proces af sig selv vil medføre Kapitalens Negation.

Han ser ikke, at der er Mulighed for, at Udviklingen ogsaa kan føre til Imperialisme — til en ny Samfundstilstand af Herrer og Trælle.

Og denne Tendens er endda den mest fremherskende, særlig nu under Verdenskrigen.

Denne fatalistiske Tro blev skæbnesvanger for Socialismens senere Udvikling.

Den affødte Parlamentarismen, Socialdemokratiets Kamp for Erobringen af den politiske Magt.

I blind Tillid til den store Tænkers Skarpsyn ogsaa paa dette Omraade, at Erobringen af Statsmagten ogsaa vilde betyde Evnen til at realisere Socialismen, udvikler Socialismen sig til Socialdemokrati, d. v. s. til Bestræbelse for at fuldbyrde Udviklingen af Staten og det kapitalistiske Samfund til den socialistiske Stat, der i Realiteten kun vil betyde statslig og industrielt Slaveri.

Socialdemokratiets Førere blev kun kaldet til at fuldbyrde en Proces, ikke til at kæmpe for en ny Verdensanskuelse.

Socialismens Aand er Frihed. Statens Aand er Magt og Undertrykkelse. Derfor er hele Socialdemokratiets Kamp for Staten en Kamp for Magten og Undertrykkelsens Bevaring. Og derfor vil Socialdemokratiet aldrig kunne frigøre Underklassen.

En anden skæbnesvanger Fejltagelse gør Karl Marx sig skyldig i, idet han i alt for høj Grad understreger den økonomiske Side af Livet.

Han har stirret sig psykisk blind paa det materielt-økonomiske, at han ikke faar Øjnene op for den aandelige Side af Livet: de ideelle Kræfter.

Han betragter Aandslivet som en Refleks af den økonomiske Proces og overser, at der bestaar en Vekselvirkning. At netop det aandelige er en Udviklingsfaktor af allerstørste Betydning. Selv paa et meget lavt Kulturtrin gør dette sig gældende.

Hele Menneskehedens Udvikling er en fortsat Vækst af den menneskelige Evne til at erkende og gribe ind i det lovbundne, mekaniske Verdensløb til Fordel for egne Formaal og Idealer.

Ved denne stærke Understregning af det materielle gik det egentlige Maal af Side. Midler blev til Maal. Og Maalet var hele Menneskehedens aandelige Frigørelse paa Basis af den økonomiske Frigørelse.

I Kraft af den falske Forstaaelse af Karl Marx' Lære, det egentlig betydende for Socialismen, hans Afdækning af de sociale Udviklingslove, vandrer Socialdemokratiet videre paa sin Bane paa Vejen til den socialistiske Stat.

Og paa denne Bane løber Vejen paralel med det kapitalistiske Samfunds Udvikling til Statskapitalisme og Imperialisme, til Personlighedens Død.

— — —

Imperialisme eller Socialisme. Det koncentrerede Stats- og Magtsystem eller et frit socialistisk Samfund er de to Tendenser, der kæmper om Herredømmet i Samfundslivet.

Verdenskrigen er maaske dybest set en vældig Konflikt mellem disse to Principper. En Kamp mellem to diametralt modsatte Verdensanskuelser.

Og Krigens endelige Resultat vil være bestemmende for den sociale Udvikling for lange Tider.

Men i sidste Instans hviler Afgørelsen i Arbejderklassens Haand.

Socialismens Sejr vil være afhængig af, at den underkastes en grundig Revision. Økonomisk gennem Syndikalismen ved at omdanne de nuværende frie Sammenslutninger, Fagforeningerne, til Magtfaktorer, til et brugbart Vaaben mod den udbyttende Stat. Og efterhaanden at omdanne disse til Organer, til de Grundpiller, hvorpaa det socialistiske Samfund opbygges materielt.

Aandelig ved at den bliver Udtrykket for en idealere Opfattelse

af Tilværelsen. En Erkendelse af, at Livets psykiske Side ogsaa er en Realitet, og at Socialismens egentlige Maal er økonomisk Frigørelse af alle Mennesker og Mennesket, for derved at skabe det eneste Grundlag en sand Kultur kan hvile paa. Imperialisme eller Socialisme, Frihed eller fortsat Trældom. Afgørelsen hviler i Arbejderklassens Haand.

Kun den alene formaar i Kraft af sin mægtige Produktionskraft, i Kraft af sine moralske Værdier at realisere Socialismen og befri Menneskeheden fra materielt og aandeligt Slaveri.

A. Alstrup.

Breve fra Utopister*)

Af *J. J. Ipsen.*

—✱—

Nedenstaaende er et Uddrag af en større Samling „Breve“, der er tænkt udgivet som en Pjece paa Ungsoc. Forenings-Forlag.

Rava Chol til Rocam Bol.

—

Ven paa hvem jeg ofte tænker.

Tal til andre om mig og fortæl dem dette. Jeg blev Arbejder i et Skotøjshus for at skaffe mig Sko. Fra mit Brev til Klea har Du erfaret, hvorledes dette gik til; men hvad jeg nu skriver, vil forekomme dig utroligt.

Et Skotøjshus, hvor man laver Sko, er anderledes end hos os. Der er en Ejer af det eller mange Ejere; men de der ejer det arbejder ikke i det, og de, der arbejder i det, ejer det ikke. De kan ikke engang tage et Par Sko til sig selv af de mangfoldige de laver. Dette kaldes med et besynderligt Ord: Ejendomsretten. Og denne Ejendomsret anerkendes af alle, ogsaa af Skotøjsarbejderne; thi ingen af dem tager et Par Sko fra Ejerne af de Titusinder af Sko, end ikke om de og deres Børn mangler Sko. Men disse Skotøjsarbejdere maa trælle i lang Tid for Ejerne for at faa saa mange Ejendomsbeviser, Penge, at de kan give Ejerne disse Penge tilbage og faa et Par Sko. Og endnu længere maa de trælle for at faa saa mange Penge, at de kan give andre Ejere disse Penge og faa Mad og Drikke. Paa samme Maade maa de betale med Ejernes Penge. Arbejdslønnen, for at faa andre Ejeres Huse at bo i. De kan ikke skaffe sig Klæder uden at arbejde for forskellige Ejere og faa lidt af disses Penge, som de bestandig igen maa aflevere til Ejerne for ikke at gaa sultne, nøgne og hjemløse. Der er kun en Vej ud af dette; Arbejderen maa blive Ejer og faa andre til at arbejde for sig. Men det lykkes kun for faa iblandt dem, som da optages i Ejernes Kaste og holder Lønarbejdere uden selv at behøve at arbejde. Dette Maal stræber alle hen imod. Kampen om at naa Maalet kaldes Klassekampen. Den har varet i Aarhundreder. Thi naar nogle kommer op i en højere Klasse og bliver Ejere, trykkes andre ned i en lavere Klasse og bliver Arbejdere. Dette gentager sig saa ofte, at Tilstanden altid bliver den samme. Men hvorfor det gentages, begriber jeg ikke, eftersom Tilstanden altid er den, at de mange ingen Ting ejer.

Jeg har nu arbejdet i tre Uger og har faaet mig et Par Sko. Arbejdet er daarligere end hos os i Utopia; thi det er længere, haardere og slettere. Desuden er det unyttigere; thi det gavner ikke først dem, der mangler Sko, men gavner dem sidst. Alle Ting gavner Ejerne først og sidst. Jeg vil derfor blive Ejer.

Tænk ofte paa mig.

*) Den engelske Forfatter Thomas Moore († 1779, d. 1852), berømteste Værk er „Utopia“. Skildringen af et lykkeligt Land et dieelt Samfund. Befolkningen kaldes Utopister i vore Øjne det samme som Idealister.

Til Ungsocialistiske Foreninger og Kammerater i Provinsen.

—✱—

Paa Konferencen i Juli Maaned og senere, (vedtaget ved Urafstemning), besluttedes det, at der i U. S. F. i København skulde vælges en Centralkomité, hvis Opgave skulde være at drive Agitationen ude i Landet og oprette ungsocialistiske Foreninger, hvor saadanne ikke findes. Centralkomitéen skal endvidere, naar et tilstrækkeligt Antal Foreninger er stiftede, indkalde til en ny Konference for at stifte Ungsocialistisk Forbund. Indtil da er Centralkomitéen et Bindeled mellem Foreningerne. Desuden skal Centralkomitéen sætte sig i Forbindelse med Broderorganisationerne i Sverige og Norge, for ved et intimt Samarbejde at arbejde for Ungsocialismen.

Paa en Generalforsamling i U. S. F., København, Torsdag den 8. August, valgtes Centralkomitéen, som kom til at bestaa af følgende: *Charles Rasmussen*, Formand, Maskinarbejder *Mørk*, Kasserer, Maler *Halbeck*, Sekretær.

Vi haaber nu, at revolutionært tænkende Arbejdere vil lette Arbejdet for os, ved at være os behjælpelige med at arrangere og opreklamere Møder, naar vi sender vore Agitatorer ud til Byer, hvor der ingen ungsocialistiske Foreninger er, og vi vil bede alle Medlemmer om at være Agitatorer for Ungsocialismen og Forsælgere af „Den røde Krig“.

Alle Henvendelser til Centralkomitéen og Forespørgsler efter Talere sendes til *Charles Rasmussen*, Nørrebrogade 14, 3. Sal th. Mlb.

Centralkomitéen.

Kammerat!

Du kunde sikkert gøre dit til, at „Den røde Krig“s Oplag blev forøget. Vil du agitere for den revolutionære Socialisme, da forhandler du „Den røde Krig“.

Indmeld Dig i den ungsocialistiske Bevægelse

Literatur.

—✱—

Socialdemokraterne er Antisocialister.

I forrige Nr. af „Den røde Krig“ stod anført, at Pjecen kostede 65 Øre, hvilket vi herved berigtiger. Prisen er, som man vi se af Annoncen, vedblivende 35 Øre.

Amalthea.

Algot Rosbergs berømte Bog foreligger nu paa svensk i 5te Oplag, 25,000 Eksemplarer. Efter hvad vi har bragt i Erfaring, vil Bogen snart udkomme paa dansk. Vi er sikker paa, at den ogsaa her i Landet vil blive modtaget med Interesse.

Parvus Bøger.

Fra Nordiske Forfatteres Forlag har vi modtaget flere Bøger af den bekendte socialdemokratiske Forfatter Parvus. Vi skal i næste Nr. bringe en nærmere Omtale af hele Parvus' Skribentvirksomhed.

Forhandlere af „Den røde Krig“ bedes opgøre deres Regnskab saa hurtig som muligt. Husk at Bladets Fremgang afhænger af hurtig og sikker Opgørelse.

Ekspeditionen.

Kammerat!

Fra

Ungsocialistisk Forenings Forlag, Vesselsgade 7, St., Kbhvn. N.,

faas følgende Pjecer:

Socialdemokraterne er Antisocialister.

Af **J. J. Ipsen.**

64 Sider. — 35 Øre.

Kammerat! Vil Du være med til at sprede Kendskab til den oprindelige Socialisme, saa forhandler Du denne Pjece.

Proletarens Kamporganisation.

Af **Rudolf Holme.**

Pris 50 Øre.

Kammerat! Vil Du fuldtud have Kendskab til Syndikalismens praktiske Udtryksformer, maa Du læse dette udmærkede Skrift.

Kvinden og Krigen.

Af **Ellen Thunell.**

Pris 25 Øre.

En udmærket antimilitaristisk Pjece, som giver os endnu flere Vaaben i Hænde i Kampen mod Militarismen.

Forhandlere erholder 20 pCt. Rabat.

„Revolt“.

Organ for Norges ungsocialistiske Forbund.

Bør læses af alle Revolutionære.

Udkommer 2 Gange maanedlig.

Abonnementspris: 3,00 pr. Aar, 1,50 pr. Halvaar, 0,75 pr. Kvartal.

Tegn Dig som Abonnement.

Adr.: Ryenbergsvejen 49¹, Kristiania.

Besøg Ungsocialistisk Forenings Læsestue Vesselsgade 7, St.

Aaben hver Aften.

Udgivet af Ungsocialistisk Forening, København.
Redigeret af en Kommité.

Redaktionens Adresse:
A. Fritzner. Valkyriegade 9, 3. Sal.
København L.

Ekspedition:
Vesselsgade 7 St. København N.
Ansvarlig overfor Presseloven:
Andreas Fritzner.

Nationaltrykkeriet, Kbhvn.